

»*There is no free lunch*« je čedalje pogosteje uporabljena fraza. Ker pa izjeme potrjujejo pravila, za kar se je Sabina potrudila in nama je ta »*free lunch*« res »*zrihtala*«.

Čuden uvod, kajneda. Svoja dva bralca prosim za samo malo potrpljenja, bom takoj razložil za kaj gre.

Marsalske soline z značilnimi mlini na veter so ena izmed bolj romantičnih lokacij na Siciliji. Ogromni kupi soli so pokriti kar s strešniki. Možnost sprehodov je praktično neomejena, stare naprave in stroji za pridobivanje soli pa soline spreminjajo v pravi fotografski raj na zemlji.

Namestila sva se tik ob solinarskem muzeju, kamor te mimogrede usmerijo kažipoti. Sprva sva bila sama, nato pa se nama je pridružil še en kamper in pa družina z otroki, ki je kar ob robu »*bazena*« pogrnila pregrinjalo in se odločila piknikirati.

Na tabli za obvestila sem, moji zanikrni italijanščini navkljub, uspel razbrati, da je tu neke vrste naravni rezervat in temu primerno se vedno poskušam obnašati.

Kakorkoli, ko sem se zvečer vračal iz »*fotošutinga*« je Sabina lovila ribe.

Zadeva ne bi bila nič kaj posebnega, v kolikor ne bi sedela na vratih kamperja in trnka namakala kar v bazenu, v katerem naj bi pridobivali sol.

V mislih sem si že brusil jezik in imel pripravljeno vso zalogo zbadljivk ter komaj zadrževal krohot ob takem ribškem »*optimizmu*«, ki sem mu bil priča. Nisem še prišel do vrat, ko je že besno navijala »*drumlo*«. Palica se je divje upogibala in kar čakal sem, da se bo iz morja pokazala kakšna »*sekretna dila*« ali v najboljšem primeru guma, ki bi bila primerna celo za na moj kamper.

A glej ga zlomka, na suho je potegnila pravo pravcato orado. Seveda eno je ribo ujeti, drugo pa jo spraviti s trnka. Zaradi konvencije o mučenju živali in vsesplošnega odpora do sluzastih stvorov, sem za to opravilo zadolžen jaz.

OK. Tudi slepa kura zrno najde, sem si mislil in se posvetil računalniku. V bistvu sem se sedajle spomnil, da sem pravzaprav pozabil poslati pismo Billu Gatesu o počasnosti njegovega softvera. Namreč, še preden so se naložili Windowsi je imela Sabina že drugo ribo.

»*Ma ne me basat*« spet orada. Stvar je postajala zelo komična, če ne celo sumljiva. Snel sem že drugo »*pošast*« s trnka in odkorakal k obvestilni tabli.

Ne bom trdil, ampak zdi se mi, da sem nekje prebral nekaj o gojenju rib, da pa je potem ribolov »*valjda*« prepovedan pa je bilo kristalno jasno.

Marsalske soline I.

Marsalske soline II.

Še preden sem se vrnil (medtem sem obnavljal pedagoške prijeme, da bi raztolmačil prebrano) me je Sabina čakala že s tretjo ribo.

»Tole bo treba ustavit«, sem ji rekel in odgovor je bil v stilu, seveda, imava jih dovolj za kosilo naslednjega dne.

»Špijonsko« sem »odglumil« krog okoli kamperja in preveril reakcije navzočih. Vsi so bili zatopljeni v svoje »delo«.

Pomirjena, a vendar s kančkom slabe vesti, sva si privoščila steklenico Merlota ter kvartopirila pozno v noč.

Trapani je pristaniško mesto, katerega ogled priporočam.

Naju je zabaval predvsem otroški obisk vojaške fregate, ki je imela verjetno dan odprtih vrat, in pa potniki, ki so čakali trajekt za črno celino.

Prav pri slednjih sem dobival rahel občutek eksotike, ki jo mi »euro-kamperisti« ne moremo izkusiti vsak dan.

Mercedes s »trebuhom« skoraj na tleh, petimi potniki in dober meter zložene prtljage (beri krame) na strehi, karavani in stari enoprostorci, nabasani s pisanimi vrečkami, otovorjeni s pralnimi stroji, zamrzovalnimi skrinjami, tovornjaki s puščajočimi cisternami, vrvež otrok, skoraj v burke zavite ženske, vpitje prodajalcev krame...

Od nekje se je pripeljala »polizia municipale« in skušala ustvariti nek vtis reda pri prerivajoči se koloni. Po nekaj izmenjanih besed z udeleženci so zamisel opustili in se od daleč le nasmihali nastali situaciji.

Marsalske soline III

San Vito lo Capo

San Vito lo Capo bi lahko opisal kot kamperaški raj.

Tu bosta bralca lahko zastonj uživala v čudoviti pokrajini, se relaksirala in kopala v kristalno čistem morju. Zaliv je dolg kakšnih 10 km, ostra skalnata obala pa je posejana z malimi mivkastimi zalivčki.

Midva, ki sva že zgodaj popoldne zapustila Trapani, sva parkirala pri enem izmed zalivčkov, s cedječimi slinami pa sva se že lotila čiščenja orad, ki so sklenile svoje poslanstvo na žaru.

Razvajanje brbončic se je nadaljevalo čez cel dan in z lahkoto bi se navadila na takšno življenje.

Preko vasi Monreale sva se po ogledu cerkve, ki se kiti v zlatu, prebila do Palerma. Prekrižarila sva mesto podolgem in počez. Odločitev za prenočišče je ob odsotnosti dlančnika, ki ga za takšne obiske velikih mest tvorim seboj, pač odpadla, čeprav bi si rada ogledala prestolnico v večernem sijaju.

Ob pomoči gpsa in kart na dlančniku se z lahkoto orientirava med biciklarjenjem po mestu ter brez problemov vrneva na izhodiščno točko, v tem primeru je bil to kamp, ki pa se je žal nahajal malo dlje od centra mesta, zato nama izbira ravno ni bila pisana na kožo.

Zato sva si izbrala Portichello.

Ribja tržnica, ki se je tam odvijala, je bila prava paša za oči. Prihod ribiških ladij, pospremljen s kriki galebov, je pomenil pričetek aktivnosti in dogajanja ob pomolih.

Prisotnost preprodajalcev, trgovcev, špekulantov, gostincev, običajnih kupcev, gospodinj in tudi zgolj firbcev je risala pisano množico ljudi in interesov, tako da vpitju in pregovarjanju ni bilo ne konca ne kraja.

Ribiči so prav tako pretkani in se znajo pogajati, venomer pa so skrbeli za svež videz ulova s stalnim splakovanjem vsebine stojnic z morsko vodo. Če seveda paletam, plastičnim gajbam in škatlam iz stiropora lahko rečemo stojnice.

Tržnica v Porticellu

Ribič v Porticellu »work in progress«

Kot naročeno pa se je zvečer pripravljala zabava. Neke vrste ribiški piknik v kombinaciji s prodajalci kiča »ringšpila« in drugih »svobodnih umetnikov«.

Vroč hobotnica direktno iz kroga na sicilijanski način (samo z limono), ki sva jo dobila od dobrodušnega kuharja, se nama je kar topila v ustih, tako da sva zadovoljno oblizovala prste in »cmokala«.

Pravilo, ki sva ga spoznala je, da ima na Siciliji noč svojo moč. Kjerkoli je bilo kakšno dogajanje, se je zadeva zares začela šele po 22 uri, končala pa zgodaj zjutraj (skoraj obvezno z ultra glasnimi karaokami).

Zato sva preventivno dislocirala kamper malo ven iz centra mesta in naletela na prav zanimiv kamperaški trio. Avstrijca Wolfgang, Karin in nemški ovčar Taurus so bili vedno v središču pozornosti.

Razlog za to je bil pravi »Paris-dakar« off-road kamper na osnovi Mercedes Sprinter - Mantra.

Pošast na ogromnih terenskih kolesih, profesionalno predelana v podjetju Achleitner, je vzbujala zavist in občudovanje. Moj Ducati, ki je bil parkiran poleg, je bil videti kot pravkar izvaljeno nebogljeno pišče.

S simpatičnima popotnikoma sva takoj navezala stik.

Dunajčana sta s trajektom prispela iz Afrike, kjer sta križarila več kot pol leta.

Na vprašanje, od kje denar za take podvige in konec koncev tudi za nabavo kamperja (150 000€ + oprema), sta odgovorila, da sta prodala »pojerbano vilo« v centru Dunaja, obdržala le majhno stanovanje nekje na obrobju, kamor se vračata za par mesecev na leto, preostali čas pa zabijata na potovanjih.

Achleitner – Mantra

Naslednji dan smo se poslovili, midva pa sva pridobila še informacijo o parkingu, ki nama je koristila ob obisku Cefaluja, kamor sva bila namenjena.

S parkiranjem v Cefaluju je namreč križ. Bralca sicer lahko uporabita plačljiv »štelplac«, ki je v mestu, nama pa kot že rečeno ta možnost ne diši.

Nastanila sva se na drugi strani mesta, skoraj v marini. Stisnila sva se pod edino borovo senčko in vedela, da naju nihče ne premakne od tam.

No, čez par ur sta to poizkušala dva mladca v ličnih belih mornarskih uniformah.

Predstavila sta se kot uslužbenca kapitanije in razložila, da pač tu ne moreva kampirati. A žal sta prišla prepozno.

Po super obedu sva si privoščila še eno steklenico Caberneta in po principu, »kamor gre bik, naj gre pa še štrik« nadaljevala s pristnim sicilijanskim Limoncellom, ki sem ga par dni nazaj kupil na vaški tržnici.

Kakorkoli, »kapitana« sta se soočila s problemom, ki ga vsi dobro poznamo.

in sicer, kako dva močno alkoholizirana Slovenca, ki imata voljo do pitja, spraviti iz gostilne. To bi bil Mission Impossible tudi za Toma Cruisea.

Obljubila pa sva, da se bova naslednji dan odpeljala dalje in da z nama ne bo nobenih problemov.

Smeje sta skomignila z rameni, s pogledom ošvrknila Sabino, se lepo zahvalila za ponujeno pijačo in odšla.

Cefalu

V planu je bil ogled Cefaluja še isti dan, vendar ga nisva zmogla.

V Cefalujsko marino iz skalovja priteče zelo hladen potoček in ta je bil neke vrste »odrešitelj«.

Adrenalin, ki se je sproščal ob namakanju, je malo nevtraliziral maligne, ki so veselo razgrajali po krvnem obtoku.

Mislím, da sva se odpravila spat približno ob mraku in kot ubita presmrčala noč.

Spomini na naslednji dan (no vsaj do poldneva) niso nič kaj lepi. Vedela sva, da se bližava zaključku »klobase« po otoku.

V San Giorgiu sva kar na plaži, kjer sva prespala, za samo 2€ nakupila 5 kilogramov domačih limon za domov, paradižnik in nekaj ostale zelenjave.

San Saba je bila najina zadnja nočitev na otoku in pripravljena sva bila zapustiti Sicilijo.

ruševine v cefalujski marini

San Saba

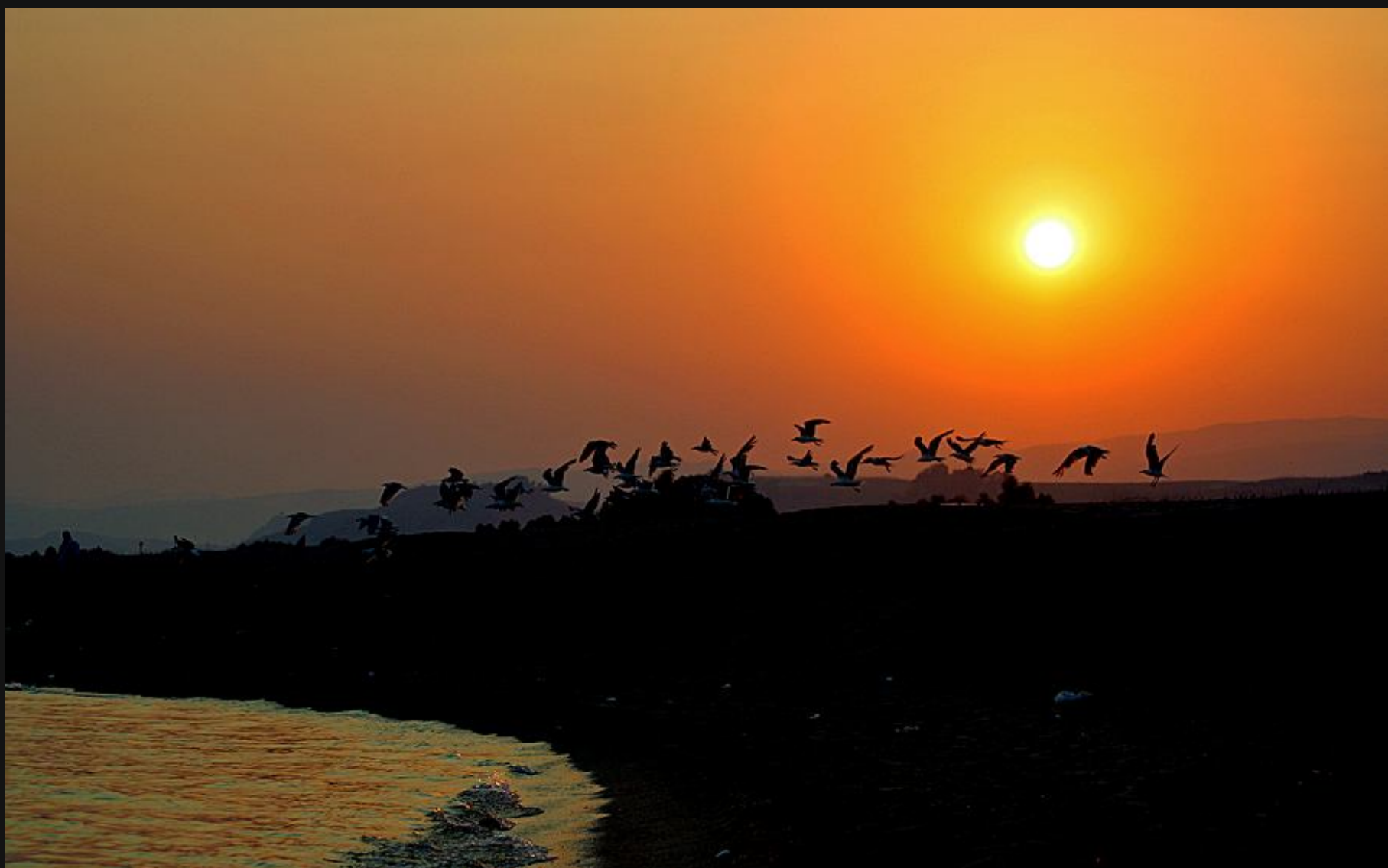
Lepotička s trajekta

Žal mi je za Malto, Tržnico v Palermu, Stromboli in še kaj bi se našlo, hvaležen pa za veliko ostalega. Ampak kot že rečeno, ponovno se vidimo nekoč v maju...

Skočila sva na trajekt in odpekotala proti Kalabriji. Dogajala se je »usput«, v planu sva imela le Locorotondo in Gargano ostalo pa, kakor bo pač nanoslo.

Večer v Kalabriji

No, po dveh dneh kolobarjenja po kalabrijskih plažah naju je pot le pripeljala v Locorotondo, ki je poleg Alberobella zelo zanimivo mesto. Skupaj s še enim Francozom sva se zabetonirala na glavnem parkirišču.

Na glavnem trgu se je dogajala poroka z odličnim vzdušjem. Svatov je bilo ogromno, firbcev tudi, vročih italijanskih družic pa je kar mrgolelo.

pogovor

Za zvečer je pa bil napovedan instrumentalni koncert lokalne skupine, ki se je specializirala za glasbo filmske klasike.

Slišali smo lahko veliko melodij Ennio Morriconeja, Once upon a Time in the West, For A Few Dollars More, ljubezensko temo iz Godfatherja in mnoge druge.

Nad skupino sva bila navdušena, kakor tudi seveda ostali prisotni. Bučnost aplavza je po vsaki skladbi odmevala po glavnem trgu. Zabavali so nas do enajste zvečer.

Ostroga na italijanskem škornju, imenovana Gargano, je nacionalni park. Obala je podobna hrvaški, le da je morje manj čisto. Ogromno je kampov, vse visoko turistično, možnost lepe divje lokacije je zelo omejena ali jo sploh ni.

Še preden pa sva prispela do tja sva naletela na vročinski val. Temperatura se je vzpenjala skozi cel dan in okoli četrte ure popoldan kazala že vrtoglavih 42 stopinj. Temperatura v hladilniku kamperja se je ustavila pri 24 stopinjah, zmrzovalnik pa pri minus eni stopinji.

Odločitev je bila jasna.

Kamper v senco, midva pa na hladno. Za mestom Manfredonia sva naletela na ogromen Leclerc.

Da je zadeva klimatizirana, nama je bilo kristalno jasno in več kot tri ure sva pohajkovala na ugodnih 20 stopinjah.

Okoli sedme ure je temperatura padla na še vedno visokih 38 stopinj, midva pa sva se želela namestiti tik ob morju. Upala sva, da bo klima vsaj malo znosnejša.

Priložnost se je pokazala kakšnih pet kilometrov pred mestom Campomarino.

Vzdolžno priobalno parkirišče nama je ponudilo gostoljubje. Parkirala sva tik ob morju in poizkušala poskrbeti za osvežitev. Morje je imelo kakšnih 27 stopinj voda pa se mi je zdela kar malo želatinasta, tako da kakšnih posebnih užitkov nisem občutil. No, za prvo silo je bilo ok.

Proti večeru so dnevni kopalci z avtomobili začeli odhajati in mislila sva, da bova ostala sama. Le en kamper je ostal in njegov lastnik je slonel ob ograji, ki je omejevala cesto od plaže. Zavijal si je smotko tobaka in zrl proti horizontu. Po registrski tablici sem videl da je Nizozemec, pristopil sem k njemu in ga pobaral kako vroč dan da je bil.

»Do you speak english?« je izdaval s povečanimi očmi.

Gargano

Peschici

Molino Cesano

»A little,« sem mu odvrnil.

»Hvala bogu, že dva meseca nisem z nikomer spregovoril besede. Ti Italijani nimajo pojma,« mi je pojasnil in pri priči ponudil tobak.

Njegova življenjska zgodba se mi je zdela nadvse zanimiva, zato jo bom tudi tu zapisal.

Po poklicu je bil mizar. Zaradi hude poškodbe pri delu (padel je iz zidarskega odra), je bil invalidsko upokojen, iztržil pa je odškodnino od zavarovalnice, ki jo je vsak mesec dobival na račun. Od družine mu je ostal le najstarejši sin, ženo in hči pa je povozil pijani voznik, ko sta se odpravili po nakupih. Na Nizozemskem je kot hišnik obalnega hotela-restavracije skozi leto delal na črno. Poleti pa se odpravlja čez Nemčijo in Švico s svojim starim dostavnim Mercedesom, ki ga je predelal sam in že par let po cele tri mesece vedri na tej obali.

Na vprašanje, kaj počne na enem mestu tako dolgo, pa mi je veselo razložil, da je od tu proti Garganu približno osem kilometrov obale, ki je statusa »no man' s land« in da pač nabira lupine školjk.

»??!!!!«.

Na nizozemskem ima malo počitniško hišico, katere fasado oblaga z lupinami. Vsako leto jih nabere po 40-50 kilogramov in odtovori domov.

Naslednjega dne sva ga povabila na zajtrk in predlagal sem mu, da se lahko vrne čez slovensko ozemlje. Pustil pa sem mu tudi slovenski zemljevid in mu obljubil, da mu pošljem vse slovenske eurske kovance, kajti od vsake države, ki je prevzela euro je imel v na mizi v kamperju zarezkane luknje, v njih kovance, preko pa pleksi steklo.

Ob slovesu naju je povabil na Nizozemsko, v kolikor pa se bova še kdaj poleti mudila na tej plaži pa morava nujno priti na obisk, kajti on bo sigurno tam.

Pomahala sva mu in krenila proti severu.

Do doma sta naju čakali še dve nočitvi, zadnja prav luštna v centru Chioggie.

V svežem jutru so se na obzorju že kazali obrisi Alp in miselni preskok na preživet mesec je pri srcu vzbudil tople občutke.

Vesela sva, da sva se odločila za Sicilijo, a vendar se mi zdi, da bo Francija ostala najina prva ljubezen. Sicer pa Evropa veliko ponuja in vsaka država je definitivno vredna ogleda, popotniška žilica pa tudi dovolj močna, da naju bo premamila in popeljala tja, kjer nama je življenje pisano na kožo.

Icko.

Chioggia

Chioggia